

Liefde kent geen
kleur

Liefde kent geen
kleur

Shasja Angel light

Schrijver: Shasja Angel light
Coverontwerp:
ISBN: 9789463428910
© Shasja Angel light

Indeling

Voorwoord

Hoofdstuk 1 Mijn leven

Hoofdstuk 2 De gebeurtenissen

Hoofdstuk 3 De verkrachting

Hoofdstuk 4 Zelfmoord

Hoofdstuk 5 Een nieuw begin

Hoofdstuk 6 Sabine

Hoofdstuk 7 Er is altijd wat

Hoofdstuk 8 Het feest van licht en liefde

Hoofdstuk 9 Brian

Hoofdstuk 10 De ontmoeting

Hoofdstuk 11 Mark

Hoofdstuk 12 Het leven gaat door

Hoofdstuk 13 Het voorstel

Hoofdstuk 14 Sharon

Hoofdstuk 15 De dood komt altijd onverwacht

Voorwoord

Dit boekje is geschreven voor de liefde. Liefde die immers geen kleur kent. Liefde in alle facetten van het leven. Leven van uit het hart, want daar zijn geen regels, of grenzen. Daar is alleen liefde.

Opgedragen aan al die mensen die hun strijd verloren tegen kanker.

Mijn dank gaat naar de mensen die het mogelijk gemaakt hebben om mijn droom te verwezenlijken. Marchien, Esther, Lotte. Dank jullie wel voor de hulp. Esther jij maakte dit verhaal zoveel mooier. Het werd ons verhaal. Mijn dank gaat ook naar mijn gezin, mijn kinderen die mij de mogelijkheid gaven om te kunnen schrijven.

Hoofdstuk 1

Mijn leven

Vandaag, 6 maart 2015 is mijn geliefde gecremeerd. Van alle mensen op de wereld, juist jij lieve Sabine! Wie had ooit kunnen denken dat het zo zou aflopen? Juist nu, in dit stadium. Er had geen slechter moment kunnen zijn. Ik ben dodelijk ziek, en elk moment kan het mijn beurt zijn om te sterven. Een klein knobbeltje in mijn borst, dat was waar het mee begon. Het leek onschuldig, maar niets was minder waar, de diagnose was keihard: ‘kanker.’ Alles is op alles gezet om mij te genezen; borstamputaties, chemokuren. Niets mocht baten. De kanker verspreidde zich zo snel als een brand die zuurstof kreeg. Nu is mijn lichaam zo aangetast dat zelfs ademhalen pijn doet. De artsen kunnen niets meer voor mij doen, alleen de pijn verzachten. Maar te veel pijnstillers wil ik niet. Ik wil dat mijn geest helder blijft tot het laatste moment. Juist door deze pijn besef ik dat ik leef. Ik kijk naar buiten regendruppels tikken tegen het raam. Met mijn vinger volg ik een druppel het is net een traan. Zelfs de hemel lijkt verdriet te hebben. God, Sabine, je bent nog maar even weg maar ik voel me eenzaam zonder jou. Niet meer je warme armen om me heen, en je stem die op een geruststellende en bemoedigende toon zegt: “Jackie die pijn zal gauw over zijn, en dan kom je op een betere plek. Het is een plek waar geen verdriet, haat en pijn meer bestaat. “Toe maar meisje, Huil maar, ik ben bij je!” Maar Sabine, je bent er niet. Niet hier waar je tastbaar bent. Ik kon niet eens de hele tijd bij jouw crematie aanwezig zijn. Ik kreeg het heel benauwd, daar in die benauwde ruimte en begon te hoesten. Ik snakte naar adem, maar kreeg geen zuurstof en ik viel flauw. Of het nu aan mijn eigen ziekte lag, of het pijnlijke besef dat jij er niet meer bent weet ik niet. Het maakt ook eigenlijk niet meer uit. Nu lig ik weer in mijn bed. Mijn eigen ziekbed. Vanuit de verte hoor ik een vriendelijke stem die zegt: “Ga maar slapen.” Slapen? Slapen?! Ik wil nog niet slapen!! Ik had er bij willen staan om afscheid te nemen. Van jou, mijn allerliefste. Cynische gedachten komen bij mij

op terwijl ik deze dingen bedenken. Staan! Laat me niet lachen, ik kan al maanden niet meer staan. Voor ons twee is de dood ook niet definitief, we geloofden dat we elkaar weer zouden zien. Ik geloof dat ik je weer zal zien! En dat we dan weer gelukkig zullen zijn, voor altijd. Weet je nog hoe we over geluk spraken? Geluk was voor jou het leven. Je verwoordde dat zelf altijd zo mooi. Je zei: “Zolang er leven is, is er hoop. Zolang er hoop is, is er leven en zolang er leven is zal er geluk zijn.” Ik was negatiever en zei: “Zolang er leven is, is er pijn.” Jij moest daar dan altijd vreselijk om lachen en zei: “Lieve kleine doemdenker, je moet het leven nemen zo als het komt.” Wijze woorden, Sabine en ik geloof nu dat je gelijk had! Niemand kan het leven sturen. Als het erop aan komt, trek je als persoon aan het kortste eind. Men zegt wanneer je aan het einde van je leven bent, dat je dan gaat nadenken over hoe het leven voor jou verlopen is. Hoe je geleefd hebt en wat je hebt doorstaan. Wat je hebt gedaan om de wereld beter te maken, en wat je zult achterlaten. Vroeger dacht ik altijd dat, dat onzin was. Maar het is de waarheid. In mijn leven zijn er veel dingen gebeurd en toch, zou ik het zo weer over doen. Op een paar kleine dingetjes na. Maar ach, is er iemand perfect?

Het begin.

Op 10 maart 1970 werd ik geboren in Nieuw Balinge, een klein dorpje in Drenthe. Ik was het derde kind. Mijn ouders, Klaas en Hermien Post wilden altijd een groot gezin en mijn naam werd Jacqueline. 2 jaar eerder, op 6 april 1968 was mijn moeder bevallen van een tweeling, Jos en Bert, die uiterlijk niets op elkaar leken. Zo was onze Jos tenger gebouwd en had blond haar, blauwe ogen en Bert was iets steviger, had donker krullend haar en de mooiste groene ogen die ik ooit heb gezien. Op 19 aug 1971 werd Truus geboren en op 11 december 1972 onze Lia. Toen was het gezin schijnbaar compleet want er kwamen geen kinderen meer bij. Ondanks dat ik broers en zussen had, was ik veel alleen. De tweeling speelde altijd met elkaar en ook Truus en Lia waren onafscheidelijk. Elke zondag gingen we naar de kerk. De kerk was

voor mij iets verschrikkelijks. Want dan moest ik stil zitten en juist stil zitten kon ik zo slecht. Ik had dan het gevoel dat ik opgesloten zat. Ik was een echt buitenkind en kwam pas tot leven wanneer ik door de bossen en de heide kon rondstruinen. Dat was mijn eigen wereld en daar kon ik mezelf zijn. In de kerk preekte onze dominee, elke zondag weer op een ernstige toon, maar wat die beste man nu echt allemaal zei, bleef voor mij een raadsel. Alleen wanneer het koor begon te zingen, dan zat ik stil. Ik genoot. In mijn beleving leek het alsof er een koor engelen hun mooiste liederen zongen als een eerbetoon aan het leven. Maar het zingen duurde maar kort in tegenstelling tot de tijd die ik moest stilzitten. In mijn beleving leek het haast wel alsof het een eeuwigheid was. Mijn vader trad streng op, we moesten stil zitten. En dat was een groot probleem tot vaders grote frustratie. Regelmatig kreeg ik een kneep in mijn armen tijdens de preek als hij weer dacht dat ik iets verkeerd gedaan had. En wanneer ik in zijn ogen onbehoorlijk of onhandelbaar was geweest, kreeg ik als we thuis kwamen een pak slaag. Ja, mijn vader wist wel hoe hij kinderen moest opvoeden. Mijn moeder probeerde het dan nog wat te sussen. In pa's ogen was zijn derde kind niks anders dan een ramp, en misschien was dat ook wel zo. Het moest wel zo zijn. Ik was immers zo anders dan de rest! Mijn vader was dol op zijn twee zonen. Zij waren zijn grote trots. Op school konden ze goed meekomen. Zij waren blij met hun vader en wilden wanneer ze later groot waren net zo worden als hij. Ze keken tegen hem op, denk ik. Mijn zussen waren ook dol op hem. Regelmatig klommen ze bij hem op schoot. Ik daarentegen zocht weinig contact met hem. Eerlijk gezegd was ik gewoon bang voor hem. Het zaadje van de angst was voor jaren terug al gezaaid, dat kwam door de eerste slechte ervaring met hem. Ik zal toen een jaar of vier zijn geweest. Die dag waren mijn broers mij aan het pesten. Ze hadden mijn speelgoed afgepakt en me omver geduwd. Ik liet me niet op mijn kop zitten en voordat ze het wisten voelden ze mijn vuisten. Terwijl ik mijn broers sloeg kwam mijn vader eraan. Hij had gehuil gehoord. Jos en Bert vertelden dat ik begonnen was. Zomaar uit het niets was ik gaan stompen. Pa geloofde hen en ik kreeg een flink pak slaag. Dat zou mij leren om mijn broers zomaar te slaan. Slaan

loste volgens mijn vader niets op. Notabene! Pa was een enorme driftkikker, hij had zijn handjes behoorlijk los zitten. En van mij verwachtte hij, dat ik lief en braaf was. Vanaf dat moment kon ik eigenlijk niets meer goed doen. Bij het geringste foutje werd er hard opgetreden. Wie niet horen wil, moest maar voelen. Een strakke hand zou een wildebras wel tam maken. Geen tegenspraak, luisteren, respect hebben voor je ouders en niet brutaal zijn. Dat waren woorden die ik in de loop der jaren regelmatig te horen kreeg. Ondanks dat ging ik mijn eigen weg. De enige die mij begreep was mijn moeder. Ik hield dan ook erg veel van haar. Ze probeerde mijn vader altijd te kalmeren, wanneer hij eens weer behoorlijk woest op mij werd. Zo heeft ze menig straf weten te voorkomen. Maar de keren dat ik niet op mijn billen kon zitten waren niet te tellen.

De ramp.

We woonden in een verbouwde boerderij. Mijn vader was timmerman en werkte in de bouw. Mijn moeder was huisvrouw. Rond ons huis hadden we een aantal dieren lopen: kippen, geiten, een hond en een kat. Ik was dol op dieren, ik voerde ze en maakte de hokken schoon. Dat waren de enige momenten dat ik weleens een compliment van mijn vader kreeg. Pas acht jaren jong was ik toen er in mijn nog jonge leven zich een ramp voltrok. Mijn moeder werd toen ernstig ziek, ze kreeg borstkanker. Met mijn acht jaren beseftte ik nog niet dat mijn moeder heel erg ziek was. Ze ging wel steeds naar het ziekenhuis en moest daar dan ook een poosje blijven. Maar ze kwam altijd weer thuis. Wanneer ze thuis was, bleef ik bij haar in de buurt en hielp haar. Mama zou beter worden daarover bestond voor mij geen twijfel Na ongeveer een jaar ziekenhuis in en uit, riep mams alle kinderen bij zich. Ze lag op bed, ze zag er bleek en vermoeid uit. Met een zwakke stem zei ze: “Lieve kinderen, helaas moet ik jullie iets heel vervelends vertellen. Ik kan niet meer beter worden en zal spoedig sterven.” Ik beseftte nauwelijks wat mams ons net verteld had. Pas toen de anderen kinderen gingen huilen, drong het tot mij door. Mama zou er over een poosje niet meer zijn. Toen begon ook ik te huilen. Mams sloeg haar armen om ons heen, ook

zij had tranen in haar ogen. Ze fluisterde: “Wees niet verdrietig, ik ga naar onze Vader toe. Jullie moeten sterk zijn voor papa en hem straks helpen als ik er niet meer ben.” We beloofden het haar. Mama bleef nog 2 maanden in leven. Op 30 april 1979, op Koninginnedag blies ze haar laatste adem uit. Met de waardigheid als die van een koningin. Heel eenvoudig, het was in een zucht gedaan. We keken naar haar wachtend tot haar borstkas weer omhoog zou komen. Een volgende hap lucht zou nemen, tot het doordrong dat er geen volgende keer zou komen. Alle mensen vierden feest maar wij hadden verdriet. Wat voelde ik mij ontredderd, en wat er ook gebeuren zou, één ding wist ik zeker, mijn leven zou nooit meer hetzelfde worden. Ik had iemand verloren die mij het gevoel gaf dat er van mij gehouden werd, en ik wist niet zeker of er nog wel zo iemand bestond. Met zijn allen stonden we rond haar bed, daar lag mama, totaal bewegingloos. We huilden. Ik voelde een grote eenzaamheid. Een gevoel dat ik vanaf dat moment regelmatig zou ervaren. Mijn lieve mama was dood en ik zou haar nooit meer zien, nooit meer horen praten of een knuffel van haar krijgen. De dagen die volgden beleefde ik als in een droom. Hopend dat ik elk moment wakker zou worden en dat het een nachtmerrie zou blijken te zijn. Het bleek een edele hoop. Op maandag 4 mei werd mijn moeder begraven. Eerst gingen we naar de kerk. Tijdens haar afscheidsplechtigheid in de kerk vertelde de dominee in zijn overdenking dat het de wil van God was. Zijn woorden hamerden door mijn hoofd en bleven daar hangen. De wil van God? Hoe kon God mij, mijn allerliefste mama ontnemen? Op dat moment haatte ik God. Iedereen om mij heen hilde, maar ik niet. Ik keek met gebalde vuisten naar de kist, en in mijn hart schreeuwde ik; ‘Mama, kom terug! Ik heb je nodig, ik kan niet zonder jou!’ Ik hield het niet langer uit, in deze kerk waar iedereen hilde en niemand zich iets leek aan te trekken van de wanhoop van een negenjarig kind dat zojuist haar moeder was verloren. Ik staarde naar de kist. In die kist lag mijn moeder. Wat deden al die mensen hier? Alle mensen moesten weg, het was mijn moeder! Niemand hield zoveel van haar als ik. Ik kreeg geen adem meer. Ik moest naar buiten. Ik sloop de bank uit, mijn vader lette toch niet op mij. Ik moest hier weg en snel

ook. Toen ik in het gangpad stond, begon ik te rennen en voordat iemand mij tegen kon houden, was ik de kerk al uit. Ik rende en rende terwijl de tranen over mijn wangen stroomden. Ik rende maar door met intussen stevige steken in mijn zij. Waar ik heen ging, maakte niet uit, het enige wat belangrijk was weg van hier. Van deze plaats. En de mensen. Van mijn dode moeder. Van een vader die alleen maar boos was. Bij wie ik niets goeds leek te kunnen doen. Van mijn broers en zussen die hem wel konden waarderen. Maar vooral van het verlies van de enige persoon in de wereld die wel van mij hield. Ik wilde mijn moeder niet in de grond stoppen. Ook al was ze dood. Ik kon het niet. Ze was mijn moeder, en God, wat hield ik van haar. Uiteindelijk kwam ik op de heide, waar ik kwam te struikelen over een verdwaalde boomstronk die uit het niets leek op te doemen en boem! Daar viel ik. En daar lag ik dan, languit. Ik proefde bloed in mijn mond, maar ik krabbelde overeind en begon weer te rennen. Uiteindelijk kon ik niet meer en struikelde ik opnieuw, versuft bleef ik liggen. Toen ik weer een beetje helder in mijn hoofd was nam ik de omgeving in mij op. Ik zag dat ik onder een grote boom lag. Een prachtige oude stevige boom en hoewel ik de heide op mijn duimpje kende, kwam deze boom me totaal niet bekend voor. Ik besepte dat ik verder afgedwaald was dan de bekende plekken waar ik meestal rond struinde. De boom keek vertrouwelijk op mij neer. Ik voelde me vreemd genoeg gelukkig. Ik ging met mijn rug tegen de boom aan zitten en viel in slaap. Ik werd gewekt door een kus en deed mijn ogen open. En in het mooiste licht dat ik ooit gezien had, stond mijn moeder. Ze glimlachte naar me en ze zei: “Ik zal altijd over jullie blijven waken. En jij blijft mijn kleine lieve meid. Wanneer je me heel erg gaat missen, sluit dan je ogen en je zult voelen dat ik bij je ben. Ik moet nu gaan, wees sterk en heb vertrouwen.” Toen verdween ze. Verbaasd keek ik naar de plek waar ze zojuist nog gestaan had en ik merkte dat mijn verdriet vrijwel was verdwenen. Wat overbleef was een leeg en hol gevoel. Schijnbaar was ik weer in slaap gevallen want ik werd weer gewekt. Dit keer door een onbekende vrouwenstem: “Kijk Bas, er ligt een meisje onder deze boom te slapen. “Hé, meisje wordt eens wakker! Wat is er gebeurd?”

Ik werd zachtjes aangeraakt. Ik deed mijn ogen open en zag de mooiste jonge vrouw staan, die ik ooit gezien had. Ze glimlachte naar mij, en terwijl ik haar aankeek vond ik haar op een engel lijken of een model uit een modeblad. De vrouw vroeg: “Ben je verdwaald?” Vol verbazing staarde ik haar aan, niet in staat om antwoord te geven. Ze vroeg nogmaals: “Wat is er gebeurd? Ben je gevallen of zo?” Nog steeds zei ik niets. De jongen die naast haar stond zei: “Laat dat stomme kind toch, ze spoort niet helemaal!” Ik keek naar de jongen. Hem kende ik wel, hij was een aantal jaren ouder dan mij en hij zat al op het voortgezet onderwijs. Zijn vader was politiemann. Een half jaar eerder waren ze hier in ons dorp komen wonen. Ik ging staan, bedacht me geen moment en gaf hem een geweldige oorvijs, en schreeuwde: “Ik ben niet gek!”. De jongen balde zijn vuisten, maar sloeg niet. De vrouw zei: “Dat is niet zo aardig van jou, meisje.” Ik begon te huilen bij het idee, dat deze vrouw mij niet aardig zou vinden. Verschrikt sloeg ze haar arm rond mijn schouders en vroeg: “Wat is er aan de hand?” Met een zachte stem antwoordde ik; “Sorry, ik wilde hem helemaal niet slaan. Maar ik ben ook zo verdrietig, mijn mama is dood en vandaag wordt ze begraven.” De vrouw keek me dodelijk verschrikt aan en fluisterde: “ Ben jij er een van Post?” Ik knikte slechts. Ze vervolgde; “Och, arm schaap, hoe heet je? En hoe oud ben je?”, “Ik ben Jacqueline Post en ik ben 9 jaar.” Ze gaf mij een hand en zei; “Aangenaam, ik ben Sabine Jansen, 20 jaar en die jongen daar is mijn broertje Bas en hij is dertien jaar. Maar, als je moeder wordt begraven wat ter wereld doe je dan hier? Waarom ben je niet bij je familie om afscheid van je mama te nemen?” Radeloos antwoordde ik; “Ik ben weggelopen. Ik hield het niet langer in de kerk uit. Ik miste mijn mama zo!!” Een rauwe kreet kwam uit mijn keel en vol medeleven keek Sabine mij aan. Zacht fluisterde ze; “ Ach, kind toch, zal ik je naar huis brengen? Naar je vader? “Nee!”: Schreeuwde ik harder dan mijn bedoeling was geweest: “Ik wil niet terug naar de kerk, of de begraafplaats. Of naar huis, ik wil er niet bij zijn, ik kan het niet!” Even was Sabine stil ze keek mij liefdevol aan, en zei zacht; “Maar je vader zal je vast missen?” Ik schudde mijn hoofd. Ze wierp een vreemde blik op mij

en dacht schijnbaar even na. Toen had ze een beslissing genomen en vroeg; “Ga je dan met ons mee naar huis? Die plekken zei ze, zien er lelijk uit. Nare wondjes.” Wondjes? Verbaasd bekeek ik mezelf, op mijn armen en benen zaten krasjes die ik vermoedelijk opgelopen had tijdens het rennen. Op mijn beide knieën zaten schaafplekken, waarschijnlijk doordat ik twee keer gevallen was. Het bloed was her en der vers terwijl op andere plekken nog wat opgedroogd bloed te zien was. Hoeveel en hoe erg het was kon ik op dit moment niet zo goed overzien. En het kon mij ook niet echt schelen. Toch begon ik vanaf het moment dat ik ze bekeken had wel pijn te voelen en dwars door mijn gescheurde maillot was een dikke knie zichtbaar. Ik antwoordde, bedremmeld knikkend met mijn hoofd: “Oké, dat wil ik wel.” Sabine pakte me resoluut aan mijn hand en hield deze stevig vast. Schijnbaar was ze bang dat ik zou proberen om weg te lopen. Maar ik was te moe om te rennen, al kon zij dat niet weten. Bas ging aan de andere kant naast mij staan en zo liepen we weg, in de richting van het dorp, waar de klokken begonnen te luiden als teken dat er iemand begraven zou worden. Ik had de klokken wel eens vaker gehoord en elke keer als dat gebeurde keek vader mistroostig op van zijn werk in de tuin en vertelde mij de reden van dit doordringende geluid. Dit keer was het niet zomaar iemand die was dood gegaan. Het was mijn moeder. En alsof Sabine voelde waar ik aan dacht gaf ze me een kneepje in mijn hand.

Familie Jansen

Sabine en Bas woonden in een vrijstaand huis. Het was een groot statig maar heel sierlijk huis. Hun woonkamer was gezellig, comfortabel ingericht en ik voelde mij er onmiddellijk thuis. De moeder van Sabine en Bas, Gre Jansen, begroette me vriendelijk. Zij verzorgde mijn verwondingen en gaf mij iets te drinken. Ze stuurde Bas met een boodschap naar mijn vader om hem te laten weten waar ik was. Een briefje in zijn hand bevatte de vraag of ik de rest van de dag bij hun mocht blijven. Bas vertrok. Tot mijn verbazing vond vader het best. Toen Bas weer thuis was, vroeg hij mij of ik zijn sierduiven wilde zien, samen gingen we de volière

binnen. Ik vond ze prachtig en voelde mij er goed bij. Bas kon vol passie over duiven en hun verzorging vertellen. Ieder diertje had een eigen naam. De liefde voor dieren deelden we dus. En gauw zou blijken dat we nog meer dingen deelden. Er zou een bijzondere vriendschap tussen ons ontstaan. Al was ik me er op dat moment niet bewust van. Het enige wat ik wist was dat het hier zo prettig voelde en dat iedereen zo aardig voor mij was. Ik mocht zelfs blijven eten. Na de maaltijd ging ik nog even met Sabine mee naar boven. Sabine zette mooie muziek aan. Ik ging bij haar op bed zitten. Het voelde zo fijn dus ik kroop wat dichterbij haar toe. Sabine sloeg een arm om me heen, ik fluisterde: “Geloof jij in engelen?”, “Ja hoor.” Ze glimlachte naar mij. Hierdoor gesterkt vervolgde ik; “Ik heb mijn mama gezien, ze is nu een engel. Ze zei tegen mij dat ze over ons zou waken. En wanneer ik haar mis, hoef ik alleen maar mijn ogen te sluiten. En dan zal ik voelen dat ze bij me is.” Sabine antwoordde: “Natuurlijk waakt je moeder over jullie, en ze is inderdaad bij je, want ze leeft voort in je hart.” Ik kroop nog wat dichterbij Sabine aan. Veel later op de avond klopte de vader van Sabine op de deur het was tijd om naar huis te gaan. En Joop, zo heette de vader van Bas en Sabine, bracht mij veilig thuis.

Dat doet pijn.

De volgende ochtend, vertelde ik tijdens het ontbijt aan mijn familie wat ik beleefd had op de heide. Mijn broers en zusjes keken mij verbaasd aan. Mijn vader zei: “Jacqueline toch, meid! Wat een fantasie, ik denk eerlijk gezegd dat je het gedroomd hebt. Stop nou maar met die nonsens.” Ik begreep niet waarom hij me niet geloofde. Maar ik ging er verder niet op in. Ik was nog behoorlijk van slag omdat mijn moeder er niet meer was. Mijn gedachten gingen terug naar Sabine; zij had mij wel geloofd. Waarom mijn eigen familie dan niet? Ik voelde me zo eenzaam en zo onbegrepen. Na het eten vroeg ik aan mijn vader of ik naar mijn nieuwe vrienden mocht gaan en toen hij dit goed vond ging ik opnieuw naar de familie Jansen toe. En weer gaven zij mij het gevoel dat ik welkom was. Vanaf die dag ging ik de meeste dagen wel even bij de familie

Jansen op visite. Ik voelde me er thuis, alsof ze echt mijn familie waren. Natuurlijk hoopte ik dan, dat Sabine er ook zou zijn. Ze had op mij een enorme indruk gemaakt. Helaas was ze er vaak niet. Want Sabine studeerde in Zwolle aan de Pabo, ze woonde daar op kamers. Alleen in het weekend en vakanties kwam ze thuis. Vandaar dat ik er elke zaterdag te vinden was. Met Bas werd ik goede maatjes, ondanks ons leeftijdsverschil. Samen ondernamen we veel dingen, zoals vissen en fietsen of gewoon lekker de natuur in om een flink stuk te wandelen. Ook zag je ons vaak samen de duiven verzorgen. Sommige dagen miste ik mijn moeder heel erg, en dan groeide er op de lege plek een knagende pijn. Maar wanneer ik mijn ogen sloot voelde ik dat ze bij me was. En dat troostte me. Het contact met mijn vader werd er niet beter op. Er was nu geen moeder meer die het voor me opnam, ik kreeg dan ook steeds vaker op mijn donder. Vooral wanneer pa chagrijnig was, moest ik het bezuren. Soms sloeg hij mij zelfs met zijn broeksriem en dat deed gemeen zeer. Pa zorgde er wel voor, dat de blauwe plekken die ik kreeg niet echt zichtbaar waren. Daarom was ik ook zo min mogelijk thuis. Ik zwierf op straat en kwam alleen maar thuis om te eten, te drinken en te slapen. Op school had ik weinig vriendjes en vriendinnetjes en mijn leerprestaties waren ver beneden peil. Mijn hoogste cijfer was een enkele magere zeven, en dat was voor schrijven. De rest van de cijfers waren matige zesjes, en voor mijn gedrag had ik een 6-. Ik lette slecht op in de klas. Meestal keek ik naar buiten, want daar was zo veel moois te zien. Mijn concentratie was nihil en ik maakte veel ruzie met mijn klasgenootjes en gebruikte daarbij ook regelmatig geweld. Steeds vaker stond ik dan ook op de gang. School was voor mij een hel. Toch ging ik er elke dag naar toe. Ik was bang dat wanneer ik niet zou gaan, mijn vader daar achter zou komen. Met alle gevolgen van dien. Ik sprak met niemand over de mishandelingen, uit angst dat het erger zou worden of dat ik niet geloofd zou worden. Zelfs niet met Bas of Sabine. Nee, het was iets van mezelf. Bovendien dacht ik dat het aan mijn mezelf lag, dat mijn gedrag ervoor zorgde dat ik het verdiende. O, De stille wanhoop van een negenjarige.

Een nieuwe vrouw

Het mishandelen heeft bijna twee jaar geduurd. Toen kwam er een nieuwe vrouw in mijn vaders leven, Laura. Wij noemden haar tante Laura. Ze was een schat van een vrouw en vanaf het eerste moment dat ik haar zag, vond ik haar aardig. Mijn broers en zusjes konden maar moeilijk aan haar wennen. Laura had een zoon die Gideon heette en 14 jaar was. Ik kon goed met Gideon overweg maar de andere kinderen niet. Ik nam Gideon onder mijn hoede en nam hem ook mee wanneer ik bij familie Jansen op visite ging. Tussen hem en Bas klikte het goed en zo gebeurde het dat we regelmatig met zijn drieën er op uit trokken. In het begin kwamen Laura en Gideon alleen in het weekend. Ik was dan ook heel blij wanneer het weer weekend was. Want dan kreeg ik in ieder geval wat meer aandacht. Soms trok tante Laura me bij zich op schoot. Ik genoot daar erg van. Het was zo lang geleden dat een moederfiguur mij geknuffeld had. Met Bert en Jos had ik nu nog vaker ruzie. Zij waren van mening dat het nog te vroeg voor een nieuwe vrouw in vaders leven. Daardoor zagen ze mij als een overloper. Regelmatig scholden ze me dan ook uit. Ze zeiden: “Stomme trut, ben je mama nu al vergeten? Hoe kun je?! Mam zou het verschrikkelijk vinden dat pa een nieuwe vriendin heeft.” Door wat ze vertelden begon ik ook te twijfelen. Zou mama het echt erg gevonden hebben dat pa weer een nieuwe vrouw had? Was ik echt een overloper? Het was een leugen, dat ik onze moeder vergeten was, dat was het enige dat ik wel zeker wist, want er ging geen dag voorbij dat ik niet aan haar dacht. Wanneer ik ‘s avonds alleen was en in mijn bed lag te denken aan mijn moeder dan begon ik te huilen. Omdat ze er niet meer was. Toen, na de zoveelste ruzie stapte ik op mijn fiets. Ik reed naar de boom toe, waar ik mijn moeder voor twee jaar terug gezien had. In de hoop om haar weer te zien, contact te krijgen, antwoorden te vinden op mij vele vragen en twijfels. Ik ging opnieuw met mijn rug tegen de boom aan zitten. Ik sloot mijn ogen en dacht: ‘mam ik heb je nodig, laat je zien, net zoals op de dag van je begrafenis.’ Die zin bleef ik maar in mijn hoofd herhalen als een mantra.

Plots hoorde ik haar stem die zei: “Je hoeft niet bezorgd te zijn, ik vind het prima dat papa een nieuwe vrouw heeft. Ook hij heeft iemand nodig! Laura is een lieve vrouw en ik weet zeker dat ze goed voor mijn kinderen zal zorgen.” Vlug opende ik mijn ogen, om te zien of ik mams zag staan. Maar ze was er niet en ook haar stem was verdwenen. Opgelost in het niets. Toch was ik ervan overtuigd dat het haar stem was geweest. Ik wist nu zeker dat ze het goed vond. Blij stapte ik op mijn fiets. Bert en Jos konden me nog meer vertellen, ik wist nu precies hoe ma erover dacht. Zelfverzekerd kwam ik thuis. Ik zette mijn fiets in de schuur. Op dat moment kwamen Jos en Bert op mij aflopen. Ze begonnen gelijk tegen mij te zeuren over mama en tante Laura. Ik zei tegen hen: “Mama vindt het helemaal niet erg dat pa bij tante Laura is, dat heeft ze me zelf verteld.” Jos begon sarcastisch te lachen en zei: “Heb je weer last van die waanbeelden, je hebt haar zeker gezien hè, net zoals toen op haar begrafenis.” Ik antwoordde; “Nee hoor, ik heb haar jammer genoeg niet gezien, ik heb haar gehoord, ze sprak tegen mij.” “Weet je wat het met jou is”, schreeuwde Jos en hij lachte vals; “Je moet vooral zo doorgaan, dan kom je nog eens in het gekkentehuis terecht. Als je het mij vraagt hoor je daar allang thuis. Je bent gek, weet je dat?”

Ik vloog recht op Jos af en al vechtend rolden we samen over de grond. Ik vocht dapper. Maar toen ging Bert zich ermee bemoeien, hij gaf me een schop in mijn maag. Ik hapte naar adem en bleef vervolgens stil liggen. Mijn broers waren te sterk voor mij geworden. Ik kon niet meer van hen winnen. Toen ik niet meer bewoog, liepen mijn broers lachend weg. Nog een paar tellen bleef ik versuft liggen, alles deed me pijn. Voorzichtig stond ik op. Pakte opnieuw mijn fiets want ik wilde hier niet langer blijven. Buiten begon het al schemerig te worden. Ik reed naar het huis van familie Jansen. Ik strompelde via de achterdeur naar binnen. De familie was net aan het eten. Ze keken verschrikt op, toen ik binnen kwam. Sabine rende naar mij toe en vroeg bezorgd: “Wat is er met jou gebeurd?” Snikkend vertelde ik wat er gebeurd was. Bas sprong woest op en riep: “Durven ze wel met zijn tweeën. Ik ga naar ze toe, en zal ze wel even een lesje leren!”

De stem van Joop klonk hard: “Nee Bas! Jij blijft hier! Ik wil geen trammelant! Ik zal haar vader wel even bellen. Dit kan zo niet!” Verschrikt smeekte ik: “O nee, bel mijn vader niet, hij zal denken dat het mijn schuld is. En dat ik begon!!” De paniek nam elke seconde toe en stond in mijn ogen te lezen. “Dan krijg ik alleen maar meer op mijn donder.” Joop keek me onderzoekend aan en vroeg: “Slaat je vader je veel?” Even moest ik nadenken wat voor antwoord ik zou geven. Maar ik had nu al in mijn angst mijn grootste geheim verteld. Ik zuchtte eens diep en antwoordde zacht; “De laatste tijd niet meer zo vaak, niet meer sinds hij met tante Laura om gaat. Maar het is ook mijn eigen schuld, ik luister gewoon slecht.” Joop fronste zijn wenkbrauwen en zei: “Als het weer gebeurd kom dan bij mij, dan zal ik je helpen. Beloof je me dat?” Met tegenzin knikte ik, wetend dat ik nooit hulp aan hem zou vragen. Ik schaamde me nu al zo. Gre had me intussen op een stoel geduwd en inspecteerde grondig of ik niet ergens bloed had, gelukkig leek het allemaal nogal mee te vallen. Een dikke lip en hier en daar wat blauwe plekken en schaafwonden. De rest van de avond bleef ik bij familie Jansen. Joop belde ondertussen toch mijn vader op. Ik was verbaasd om te horen dat mijn pa heel boos op Jos en Bert was. Ze kregen zelfs straf, ze mochten een week lang niet naar buiten en geen tv kijken.

Enige tijd later was ik jarig. Op die dag, de dag van mijn verjaardag stond ik gespannen op, want ik was zeer benieuwd welke cadeautjes ik allemaal zou krijgen. Ik was dan ook behoorlijk teleurgesteld toen pa niet direct een cadeau voor me had. Maar hij vertelde mij dat tante Laura het cadeau die middag voor mij mee zou nemen. Dus toen ik die middag uit school kwam en ik de auto van tante Laura zag staan, ging ik meteen naar binnen. Een grote doos stond midden in de kamer met daarin een klein hondje. Onze andere hond, Boris, was die maand daarvoor tot overmaat van ramp overleden en ik was daar erg verdrietig over geweest. Ik drukte het kleine beestje verrukt tegen mij aan en uit pure dankbaarheid gaf ik tante Laura en zowaar ook mijn vader spontaan een zoen. Pa zei: “Je moet goed voor dit hondje zorgen, het is jouw verantwoordelijkheid. Je moet hem

uitlaten, eten geven en als er een ongelukje gebeurt, moet jij dat ook opruimen.”

Ik keek mijn vader verbaasd aan en antwoordde: “Ik zorg toch altijd goed voor de dieren?” Vader lachte en zei; “Ja, dat weet ik ook wel, het was ook maar een grapje.” Wat ik verder allemaal nog voor cadeaus kreeg weet ik niet meer. Ik was zo blij met mijn hondje dat de andere pakjes niet meer belangrijk waren. Ik had alleen maar oog voor Bello, mijn nieuwe speelkameraadje, dat zijn naam te danken had aan mijn rijke fantasie.

Het gesprek.

Zo gingen er een aantal weken voorbij, pa en Laura hadden besloten om te gaan trouwen. Ik verheugde me erg op de trouwdag. Na de trouwerij zouden pa en Laura een weekje op huwelijksreis gaan. Wij als kinderen mochten zelf kiezen waar we wilden logeren. Jos en Bert wilden bij een vriendje logeren. Truus en Lia wilden liever thuis blijven, en dat betekende dat oma kwam oppassen. Gideon ging bij een oom en tante van hem logeren. Ik wilde graag bij de familie Jansen logeren en die vonden dat prima, en ook pa vond dat geen enkel probleem. Dus voor mij was het dubbel feest. Die avond voor de trouwdag kon ik haast niet slapen. Regelmatig werd ik wakker. Ik wenste dat het al ochtend was en eindelijk werd het dat ook. Ik droeg mijn allermooiste jurkje. Oh, wat was ik trots. Eerst trouwden pa en Laura in het gemeentehuis van Westerbork en daarna in de grote kerk. Wat prachtig! Het was voor mij alsof ik een prinses was in een sprookje. En 's avonds was er een groot feest waar wij als kinderen de hele avond bij mochten blijven. Een keertje niet vroeg naar bed! Ik waande me al bijna volwassen. Het was al laat op de avond toen ik met familie Jansen mee naar huis ging. Later stond ik naast Sabine mijn tanden te poetsen want ik zou bij haar op de kamer slapen. Maar toen we haar kamer binnen gingen, zag ik een luchtbed op de grond liggen. Ik keek naar haar tweepersoonsbed en vroeg teleurgesteld aan haar: “Mag ik niet bij jou in bed slapen?” Ze lachte en vroeg; “wiebel je erg?” Ik schudde ontkennend mijn hoofd, al had ik er geen idee van of ik wiebelde.

Maar ik wilde het zo graag, dat zelf een kleine leugen niet erg was. Sabine was al in haar bed gekropen ze keek me even aan en nam toen een besluit. “Kom maar dan.” Ze sloeg haar dekens opzij, zodat ik bij haar in bed kon kruipen. Ik kroop dicht tegen haar aan. Sabine deed het licht uit. Ik fluisterde in het donker; “Wat een mooie dag was het vandaag hè? Als ik later groot ben wil ik in net zo'n mooie jurk trouwen als die van tante Laura. En jij?” Het duurde even voordat Sabine antwoord gaf, en even was ik bang dat ze al in slaap gevallen was. Toen klonk haar stem zacht naast mij; “Ik geloof niet dat ik zal trouwen.” Verbaasd vroeg ik; “Maar waarom dan niet? Natuurlijk wel, je hoeft alleen maar een goede man te vinden.” Opnieuw was het een lange tijd stil, uiteindelijk antwoordde ze: “Ik hou niet zo van mannen.” Ik moest even over dit antwoord nadenken, wat betekende dat? Dus ik vroeg; “Hoe bedoel je dat?” Sabine liet een diepe zucht horen. Ze antwoordde; “Laten we nu maar gaan slapen ik ben erg moe.” Ja, dat zou ze wel willen, maar dan kende ze mij nog niet goed, ik moest en zou het weten. Dus ik zei; “Nee, niet voordat je mij verteld hebt, waarom je niet van mannen houdt?” Opnieuw een diepe zucht, ik voelde dat Sabine spijt had dat ze zo open naar me was geweest. Ze zei; “Wat ben jij koppig zeg! Ik heb al weer te veel gezegd. Maar goed, het is mijn eigen schuld, had ik mijn mond ook maar moeten houden. Alsjeblieft, beloof me dan in ieder geval dat je er met niemand over zal praten?”

“Ik beloof het!” zei ik plechtig. “En wanneer ik het toch doorvertel zal er iets vreselijks met mij gebeuren.” Ik weet niet wat Sabine er toebracht om een kind van amper twaalf jaar haar grootste geheim toe te vertrouwen. Misschien kwam het door de drank of gewoon omdat ze moe was of om van mijn aanhoudende gezeur af te zijn. Ze antwoordde: “Ik hou niet van mannen omdat ik van vrouwen hou.” Ik antwoordde spontaan; “Nou dan kun je toch met een vrouw trouwen?” Sabine gaf geen antwoord, ze was in slaap gevallen, of ze deed als of ze sliep. Ze snurkte in ieder geval hard. Ik probeerde ook te gaan slapen en kroop nog wat dicht tegen Sabine aan. Het voelde zo heerlijk zo veilig bij haar in bed. We spraken de rest van de week niet meer over het hele gebeuren. Ik was het voorval

helemaal vergeten. Een kind heeft acceptatie met dingen, geen vooroordelen. Ik was een gevoelig meisje dat eigenlijk alles vanuit het gevoel deed. Voelde het goed, dan was het goed. En Sabine voelde zo goed. Het was een geweldig weekje. Toch was ik blij toen pa en tante Laura weer thuis waren.

Hoofdstuk 2

De gebeurtenis

Er brak een mooie tijd aan voor mij. Pa werd aardiger en zocht uit zichzelf contact met mij. Ik genoot van alle aandacht die ik van hem maar ook van Laura kreeg. Met de andere kinderen probeerde Laura ook een goed contact op te bouwen en dat lukte aardig. Alleen Jos hield problemen met haar. Ik besteedde daar weinig aandacht aan. Ik was gelukkig en niemand zou dat verpesten.

Zelfs mijn leerprestaties op school werden beter. Een paar weken waren voorbij gegaan waarin ik mij veel gelukkiger voelde, tot ik op zekere dag thuiskwam na een heerlijk wandeling op de heide met Bello. Bello bleef plots stilstaan. Hij keek mij aan, zijn koppie schuins omhoog houdend alsof hij mij iets wilde zeggen. Het leek wel of hij liever niet naar binnen ging. Ik bleef stilstaan, en hoorde geschreeuw uit het huis komen. Een teken dat er ruzie was. Ik rende naar binnen maar bleef verschrikt in de deuropening staan. Jos en Laura hadden ruzie. Jos schreeuwde: “Jij, stomme trut! Denk maar niet dat ik ooit naar jou zal luisteren! Dat je mijn vader en de rest van de familie in je zak kan steken is mij best, maar bij mij zal je dat niet lukken! Je bent gewoon een domme trut! Mens, bemoei je toch in Godsnaam met je eigen zaken!” Rustig antwoordde ze “Maar Jos luister nou eens.” Jos stoof op en schreeuwde nog harder; “Nee, ik luister niet naar jou!” Woest draaide Jos zich om, toen zag hij mij staan, hij liep op mij af en siste tussen zijn tanden: “En jij bent een smerige overloper! Ik zal je!” Voordat ik in de gaten had, wat er precies gebeurde begon hij te schoppen en te slaan. We rolden samen al vechten over de keukenvloer. Laura gilte. Op dat moment kwam vader binnen. Hij zag ons over de grond rollen, trok ons uit elkaar en gaf ons beiden met zijn vlakke hand een klap in het gezicht. Ik huilde, en ik was totaal overstuur. Pa schreeuwde: “Wat is hier aan de hand?!” Laura vertelde hem wat er gebeurd was. Pa werd vreselijk boos, hij vloekte luid. Hij trok Jos met zich mee, ik